Kmetijske in rokodélske novice.

Na svitlobo dane od c. k. kmetijske družbe.

Tečaj III. | *V srédo 3. Kimovca. 1845.* | List 36.

Vodnikov napis sa mésez Kimovez.

Tarize pogázho, potízo jedó;
Lanovi Slovenzam zekíne nesó.

Raj zgubljen.

Posekan hrast leží na tleh,
Dva pridna, mož in žêna,
Se trudita o njemu v speh,
Zagojzda je vsajêna.
On s kicam bije tresk na tresk,
In udri, udri, plesk na plesk,
Dervá leté iz njene rôke,
Verstivši v sklade se visôke.

„O Jeva! mati vsih nadlog!
Začnè tožliva Mina,
Tvoj dar so žuli naših rok,
Tvoj dar je bolečina.
Sladak je jabelček, je res,
Na mestu tvojim vonder jez
Bi se ne bila kači vdála,
Skušnjavki figo pokazála.“

„„Odam, Odam je pnoža stric,
Kaj ona? Luka pravi,
Odam je kriv, de kmeta kic,
Drevó in cepec davi.
Drugač bi ženo jez nažgal,
Klofute cvet za úh' ji dal,
Iz ust izbil ji dar malika,
In z njim še kakšen kos jezika.““

To čuje imeniten knez,
Grajšak na tistim kraju,
Smejé pristavi: „Škoda res,
De nista bila v raju!
Vse bolji bilo bi za nas,
Ne belil bi otrok nam las,
Ne bilo bi ne mit opravka,
Ne vojsk, ne pravd, ne tlak, ne davka.“

„Pa kaj se če? Pomoči ni,
Iz kletke všel je tiček,
Recimo rajši kako bi
Se vama znižal griček.
Če bosta v sladnosti blagá
Junaško se obnašala,
Pustita rasti hrastovino
In z mano pojdita v grajšino.“

Grajšina, o besede cvet,
Besede slast velika!
Tvoj blesk, med rajske žarke štet,
Še mene včasi mika.
Naš Luka pa je mož kot ost,
In Mina vsa njegova kost;
Na híp razumita, de taka
Prememba sreče ni napaka.

In zadovoljna skoz in skoz
Se vpotita iz tnála,
Ne bila bi pečena gos
Ju zdaj nazaj deržála.
Ko prideta v grajšino res
Po knežko se obnese knez,
V šestino krasnih izb ju dene
In s to besedo lepo sklene:

„Moj grad, ne rečem de je raj,
Pa bolji je ko bajta,
Terpljenje tu ne čaka vaj,
Dovolj je vsiga, znajta!
Ležala bosta mirno rah
Na mehko gladkih vajšnicah,
Tenčice, svile, pražne krame
Bo kakor listja, kakor slame.“

„Kopune, torte za obed
Bo kuhar pridno pekel,
Na mizo vsak dan sedem skled
Postaviti bom rekel.
Ne bo pomanjkanja pijač,
Ne morskih rib, ne žlahtnih krač,
Ob godih še dodati mislim
Divjačine salatam kislim.“

„Le zadno skledo prepovém,
Prišla bo spoh pokríta,
Pri miru nej stojí, potém
Jo spet nazaj pošlíta.
Če mi prelomita pogoj,
Vaj zapodim iz grada koj;
En škrat je not — še vama znan je,
Ta razodene krivo djanje.“

O temu zdaj prepiranje
Bi bil rokav narobe,
Kjer darovanim konju se
Ne gleda zlo na zobe.
In meni se po pameti
Šestero skled gverljivo zdi;
Ni ravno bati se omage,
Če bo beržanke dost in drage.

Postrežba ker zakoncama
Je bila vsa po volji,
Gotovo v raju, mislita,
Ni môgla biti bolji.
Jedí prinaša mlad lokaj;
Kot ure zlate nov tečaj
Gre vse po redu gladko, lično,
Od jutra do večera pično.

Le zadna skleda je spotik,
Ta dvojco strašno peče;
Kdor skusil je pohot in mik,
Razumi kaj to reče,
Razumi de v začetku se
Braniti mika treba je.
Odrašen hujši žge ko kuga,
Le malo kdo potém ga vžuga.

In glej! Pri mizi sedmi dan
Fazana *) sta obrala,
Zakrite sklede krov postran
Pogleda Mina zala:
„Ah, kakó rada vedla bi
Kaj pod pokrovam tim tičí?
Mi ni za jed, sim več ko sita,
Le vedla bi zakaj je skrita.“

„„Ki mnogo praša, zajde rad,““
Pristavi moder Luka,
Gospodarica dobrih vad
Pogosto v pisker kuka.
„„Zakaj je skrita, slepa stvar!
Al ne poznaš gospôde mar?
Smetí in ljulko nam nakani,
Za sebe zlate jedra hrani.““

„„Daj, dvigni reno, vidla boš,
Resnica se ne zlaže!

*) Fazan, žlahtna tica.

Nar bolji kos obira mož,
In nama osle kaže.
En škrat je noter — ha, ha, ha!
Vsak trap, de škratov ni, že zna;
Ta prazna je, o tem ni dvombe,
Odpríte — djal bi Lah — so bombe!""

Tak' moder Luka govori,
In skledo rah primakne;
Plen Mina vedogladnosti
Pod reno perste vtakne.
Pripogne glavo, kuka not,
Razmotrenju je rob napot,
Ter dviga, kuka, dviga, dvigne —
Iz prazne sklede miška švigne.

In huš po izbi sèmtertje
Begljivka urno šterka,
Na noge zbaše dvojca se,
Za njo marljivo derka.
Loví, loví, derví klobuk,
Iz kota zverče v kot — fuk, fuk
In Mini clo široko krilo
Ni v smešnim lovu k pridu bilo.

Obup in zdih in stisk in stok
Napade dvojco bledo,
Vse ksanje, mnenje, vitje rok
Ne spravi miške v skledo.
Zdaj pride knez, razumi kvar,
In sune nehvaležni par,
O groznim smehu vse družíne,
Zasramovaje iz grajšine.

Na tnalo Luka z Mino vštric
Prihodni dan koraka:
„Kaj zmisli vse si vrag — in škric —
On zdihne — pasja dlaka!
Ostala ta mi bo v opom,
Odama sodil več ne bom,
Sim skusil, de ni treba kače,
Pripraviti ob raj bahače."

J. Koseski.

Nekaj od pridelovanja turšice v Ribniški okolici na Dolenskim.

Pri velikim zboru c. k. kmetijske družbe v Ljubljani v letu 1843 so častitljivi gosp. Jožef Rudeš nekoliko štokov Ribniške turšice na ogled postavili, in pri ti priložnosti zbranim udam na znanje dali, kakó se Ribničanje z njo obnašajo, rekoč:

„Že davnej vémo v Ribniški okolici, kakó veliko pridelka turšica od druziga žita donese, in jo za korúnam med vsimi poljskimi pridelki nar bolj obrajtamo. Od tega se lahko sleherni človek sam prepriča, če le mesca Kozoperska v Ribniško sosesko pride, in ondi nektere vasí obhodi; povsod bo vidil okoli kmetiških hiš toliko turščinih štokov obešenih sušiti se, de jih je vesélje viditi.

Akoravno zavoljo preojstriga podnebja ajde ne sejemo, se vender le malokdaj primeri, de bi v teh krajih turšica ne dozorila. Zató jo pa tudi zgodej, in če je le mogoče, že proti koncu Malitravna, nar raji pa okoli sv. Jurja, sejemo.

Iz ravno tega vzroka, kér visoka turšica z dolgimi štoki, ki jo v gorkejih krajih po Dolenskim, Hrovaškim in spodnjim Štajarskim sploh sadijo, tukaj ne dozorí, sejejo Ribničanje bolj zgodno sorto, ktera, akoravno ni takó dolgih štokov, jih vender po več pràv lepih zadéla; rodí skorej ravno takó, kakor visoka turšica, in zasluži, de bi se je kmetovavci bolj visocih in merzlih krajev sploh poprijeli.

Turšici dajo pri nas vselej dobro, močno zemljo, to je tako, kakoršna pšenici služi, ako le ni premokra; nekteri jo sejejo na preorano deteljše, nekteri pa več let poredama na ravno tisto njivo, samo de je vsako leto dobro pognojena. Oboje ravnanje ji pràv dobro tekne, in večidel se nam pràv dobro obnaša.

Sadijo jo v poversti skopane jamice, in kmalo po tem, ko vùn pride, jo oplevejo in z matiko okopajo; ravno pri ti priliki tudi fižol med turščine verste sadijo.

Čez 14 dni jo vdrugič oplevejo in okopljejo, in kader so steblica do poldruziga čevlja visoko zrastle, jo osipavajo (osujejo) in sicer viši, ko jo morejo, zató, de je pozneji veter takó lahko polomiti in na tla pometati ne more. Vse te dela opravijo pri malih kmetijah z rokami, kér nimajo ne sejavne ali sadivne mašine, ne osipavniga drevesa.

Okoli Ribnice dozorí turšica po navadi v drugi polovici Kimovca, v bolj merzlih letinah pa večkrat clo v mescu Kozopersku.

V dobrih letinah pridelujejo Ribničanje po 80 mernikov turšice na oralu dobre zemlje; zraven tega pa tudi 20 do 28 mernikov fižola."

Nekaj semena Ribniške turšice so gosp. Rudeš pred nekimi letmi gosp. Dolšajnu, c. k. poštarju v Logatcu, poslali, ki jo tudi poterdijo, in pravijo, de se tam bolj ponaša, kot navadna domača turšica, in de jo Logatčanje sploh pràv obrajtajo.

Od družíne.

(Pogovor med dvéma kmetama.)

Grega. Dober večer Marka! kam se ti takó mudí? kakó si danes zamišljen!

Marka. Ne zaméri mi: ni moja navada muhe loviti, pa per sosedu Martenu sim bil, in take sim tam zvédil, de mi ne grějo iz glave. Rés, de bi bil memo tvoje hiše šel, ko bi me ne bil iz mojiga tuhtanja zdramil.

G. Kaj pa je taciga?

M. O kaj? Glej v srédi nar véčiga déla mu je vsa družína peté odtegnila, in sama z drobnimi otroci sta ostala. Tožila sta mi svoje težave, in pràv v serce se mi usmilita. De si nista sama te velike sitnosti kríva, bo vsak poterdil, ki jih pozná: dasta ljudém pravico, sta vsa priljudna, in z délam tudi nikogar ne preložita.

G. Ubogi Martene, tudi meni se usmili. Pa de bi si te sitnobe ne bila sama kriva, ti ne morem poterditi. Pokáj si pa bolji družíne ne oskerbíta? Potepuhe, vlačuge, vse vzameta, kar se k njima pritepe. Jaz bi taciga smétja zastonj v službo ne vzél.

M. Kakšen si tudi ti! kaj nisi nikoli slišal, de se mora le gréh sovražiti, ne pa človek, ki ga je storil?

G. Ali pa ti tistiga ne, kaj de se pravi „gréh spreglédati, gréha se vdeležiti"? Ne, ne Marka! če takó delamo, kakor Martene, bo sodni dan vróča za nas in družíno, pa tudi na tem sveti pridemo mi in družína pod kòš. Tega nekdaj ni bilo, in še dan današen marsikje ni. Poznam céle velike soseske, kjer se gospodarji in družína po stari lepi slovenski šègi med seboj vêdejo: je pa tudi božji blagoslav očiten nad obojimi. Serce človeku od vesélja igrá, ko se po takih soseskah sprehaja. Po hišah je vse v narlepšim redi, ljudjé so sama perljudnost do vsakiga, ki ima z njimi kaj opraviti; gospodar in gospodinja sta pravi oče in mati do svoje družíne: sama dobrota in usmiljenje jih je: pa usmiljenje Marteneta jim je neznana reč. Družína se tam sploh malo prestavlja, kér si nikjer ne poboljša; pravico ima povsod, razvujzdanja pa ne terpí za kar bodi noben gospodar, in posle, ki si veliko gospodarjev poskusijo, nihče kaj ne cení. Ko si tam gospodar družíno preménja, kar se sploh le zgodí, ako mu star hlapec ali dekla obnemaga ali clo umerje, ali pa če kako družinče v zakon stopi, — se hoče dobro prepričati, ali je človek tudi dober kristjan, ali vsaj tak, de se še poboljj-

šati da. Stopi družínče po tem v službo, ima vse, kar človeku gré; pa gorjé mu, ako se svoje terme deržáti hoče: brez vse milosti se mu slovó da. In tacih med létam odpravljenih hlapcov, dékel ne terpijo nikjer, zató so permorani, se, ko zgubljeni sin, k svojimu gospodarju nazaj podati, ter se mu vkloniti. Pa per nas se je lépa usmiljenost, ki se toliko nad nami Slovenci hvali, v napak oberníla, takó de veliko veliko z njo stratimo. Per nas hlapca, ki so ga že na desetih méstih izbajkali, na enajstim brez premislika v službo vzamejo, ter rečejo: nekje vunder mora biti. Ali ne dela Martene tudi takó? Tisti Miklavžek, ki mu jo je zdaj pobrisal, je že povsod znan, ko slabi denar: on ga je pa le v službo vzél. Uršája, ki je cunje pobrala ter zginila, je imela letas že tretjiga gospodarja. Dva perva nista vlačenja terpéla. Bi bil Martene mož kakor gré, bi ji bil lép nauk dal, de naj gré odpušanja prosit eniga poprejšnih gospodarjev, in se nósi posihmal ko poštena keršenca. Pa tega ni storil, zdaj ga je pa splačala. Špéla je že od Gaberšeka aro iméla. Ali je Martene po možko ravnal, ko je Špélo premotil, de je Gaberšeku aro nazaj nesla, in k njemu v službo stopila? Usmili se mi zdaj Martene, pa Gaberšca se mi je tudi, ko je mogla o hudi zimi sama opravljati, desiravno je o pravim časi si deklo naprosila in jo zaárala. Marka! to ti povém, gospodarji moramo drugači biti, ali smo pa skoz. Če se mí ne popravimo, se družína tudi ne bo. Dokler ne bo med nami gospodarji več ljubezni, smo na zgubi mi in družína. Sloge nam je potréba. Zastopiti bi se mogli vsi med seboj, nobeniga družínčeta sprejeti, ki jo med létam iz službe potégne. Gerdeža, ki hlapca ali deklo premóti, de nese áro nazaj, bi mogli med seboj ojstro posvariti, ali ga clo per gosposki zatožiti. Še bolje bi pa bilo, ko bi se povsod šega vpeljala, kakor je že semtertjè po Slovenskim, de bi se ne dajala ara hlapcu ali dékli, ampak de bi tí mogli zastavo dati, de gotovo služit pridejo.

M. Imaš pràv. Saj tudi nekteri gospodje, ki v cesarske službe nastopijo, morajo zastavni denar (kavcjón) položiti.

G. Pa še nekaj bi bilo potréba — de bi se létni družínski zaslužek nekako vravnal. Je pravi križ: plačíla (lóni) rastejo od léta do léta; in to storijo spet nespametni gospodarji, ki ne premislijo, kam grějo. Svoje dni je imela družína veliko manj plačíla, ko dan današen, in vunder je imélo blagó višji ceno, ko zdaj. Kakó bomo gospodarji izhajali, če za svoje pridelke vsako léto mànj dobivamo, družíno pa čedalje bolj plačujemo? V kratkim ne bomo vedili kod, kám. — Tudi denar gré iz dežele. Razumnost je čedalje véči; naši suknarji, tkavci in drugi mojstri, ki za človeško obleko delajo, svojo robo čedalje bolj izdelujejo. Kdo pa nosi, kar se v naših krajih naredí? Kdo drugi, ko bolj premožni gospodarji, gospodinje, sinovi, hčere razumnih kmetovavcov in pa kak sromak: družíni je to vse preveč priprosto — preslábo. Tibet, kazimír in cló žida mora hlapce, dekle pokrivati! Dekla, če nima zlate avbe ali pa z drazimi špicami obšíte peče, tenjke, vse na drobno nakrišpane, skoz in skoz navotljene rute ali pa dragiga pajčolína, pravi, de jo je sram v cerkev iti. Čez drago vrešoče krilo se morajo še široki židani panteljci nasprotne farbe, ali pa okrogle debéle gumbe ovijati, ki tudi krilo skazíjo, kér sčasama po drugod farba več ali manj obledí, pod našitim urésam (ciram) pa še živa (vrešoča) ostane. Zadi po takim zijali še mora debel šôp pisanih panteljcov blizo do kolén viseti, i. t. d.

M. Tiho bodi, tiho; drugači me razkačiš, de še danes vse svoje lajne razpodim.

(Dalje sledí.)

Sa kmetiſhke gospodinje kaj.

(Zopernize pregnane). Priſhel ſim na ſvojim popotvanju, kteriga dolshnoſt mojiga ſtanú ſabo perneſe, v neko hiſho v ſari D. na Gorenſkim. Ravno ſo v pinji delali, in goſpodár mi je jel prezej toshiti, de ſe she vezh zhaſa kar nizh ſtoriti nezhe, naj delajo in pozhnejo karkoli hozhejo. Se s pinjo vbijajo in vbijajo, pa vſe je saſtonj. „Naj mi dajo kak ſvèt — pravi goſpodár — sakaj mi ne vémo, kakſhna boshja rezh je to; ſkorej ni drugazhi, de je sazoprano.“ Jes vpraſham: ali ſamo vaſhe krave tako mleko dajejo, ali tudi ſoſedove?“ *Goſpodár:* ſamo naſhe, ſoſedove krave dobro mleko dajejo. *Jes:* ali ſe vſe vkupej na eni paſhi paſejo?“ *Goſpodár:* Vſe vkupej, pa vender ſo une dobre krave; sató pravim, de mora nam sazoprano biti.“ *Jes:* Kam pa mleko devate, in kakoſhne poſode imate sa mleko? — Me peljejo v mlezhnizo, in tù vidim; de ſo vſe latvize nove, ni davnej kar ſo jih bili od lonzharja, ki jih je na muli okoli noſil, kupili. Pa komej ſplaknili ſo jih, in prezej ſo mleko va-nje djali. To viditi, jim ſvetjem, de naj vſe nove latvize v kotli s vrelim kropam prekuhajo, in potém ſhe le mleko va-nje denejo. Storili ſo takó, in zhes neke dni, ko ſpet v to hiſho nasaj pridem, ſo me s veſeljem ſprejeli, in ſe sa moj ſvet sahvalili; rekli ſo: de ſe sdaj v pinji pràv lahko in rado vmede. Kaj pa je bilo, de popred ni bilo takó? Latvize ſo bile nove in pozinjene; v novo latvizo vlito mleko je ſtorilo, de je zinj nekoliko odjenjal, kteriga je mleko na ſe potegnilo, pa ravno od tega prevseto in pokashêno bilo. S prekuhanjem v vrelim kropi ſe je pa veſ tiſti zinj, ki ſe ni dobro dershal, odkuhal, drugi pa, kar ga je oſtalo, ſe je terdno dershal. In takó ſo bile latvize dobre poſtale, in mleko v njih ni bilo pokasheno vezh. — In pregnane ſo bile zopernize! Kjer kotla ni per hiſhi, je vſe eno, zhe ſe v nove latvize vreliga kropa vlije, in te nekaj zhaſa k ognju, ali v vrozho pezh poſtavijo.

(Kakó ſe per molshi nepokojne krave vkrotijo?) So krave, ktere per molshi nozhejo per miri ſtati, ali pa tudi berzajo, in takó mleko oſvinjajo, ali pa ſhe svernejo, in tega, ki molse, v ſtrah pripravijo. Jih vkrotiti, ſo ſe ljudjé she mnogih pomozhkov poſlushevali. Nekteri jim obé sadnji nogi v ſpone ali terte denejo; drugi jim ſprednje in sadnje noge kam perveshejo, de jih ne morejo premikati, in de bi takó primorane bile, per miru ſtati i. t. d. Ali to jih vezhkrat ſhe bolj nepokojne, vzhaſi pràv nôre naredí. Ti napaki krav pomagati, neki Nemez pràv lahek pomozhik ſvetje, namrezh: koſ v mersli vodi namozheniga platna ſe mora kravi na krish herbta poloshiti, in potem pràv gotovo per miru ſtojí. Poſkuſimo!

J. K.

Nesréčna igra.

(Resnična prigodba.)

Igrávec je pač neusmiljen pokončavec svoje časne in véčne sreče, je sam obropar žene in

otrok, požigavec svojiga pohištva; česar sledéča resnična prigodba v strašen razgléd bódi.

Neki kmet Lagniske vesí, blizo Paríza, poglavítniga mésta na Francózkim, je v tem méstu ravno bil svoje opravíla dokončal, in se žé na svoje tiho selo hišniga veselja, ki ga je pri ženi in otrocih čakalo, vèrniti hotel, kar eden navadnih Parižkih oklicavcov dnešno sréčkovanje ali loterijo prešernim pohajavcam, ki so se na velikim tèrgu pred kraljevim dvorom sprehajali, raztrobenta. Prostimir — takóle je našimu kmetu imé — je dosihmal z svojim stanom bil ves zadovoljen; délo mu je kruhek sladílo, in po vsi vèsi ga je vse rado imélo; tudi njegova gospòda v Parizu ga je čislala pošténiga možá.

„Sadje sim dobro prodal“ — takó sam pri sebi reče — „kaj li, ko bi tudi jaz srečo skusil? Denár imam, kaj li mi je za 5 frankov? Ravno danes mi sreča lahko vstreže!“ S takimi besedami Prostimir za oklicavcam v širokih korakih têče, kupi, vtakne sréčko ali los v mošnjo, in se klati zdaj s trepetom, veseljem in strahom po sprehajališih, ure vzdigovanja čakajoč.

Sréča je opotočna; po navadi se temu nasmehljá, ki jo pervikrat skuša — to le se je tukaj zgodílo. — Popoldne je Prostimir, naš preprosti pošteni kmet, posednik dvajset tavžent frankov!! Ves osupnjen, stèrmo gléda na svojo številko (numaro), kar mu kerčmár, pri kterim se je bil vstavil, spisek sréčk ali vzdignjenih numar pod nos poríne in mu z globokim priklanjanjem vso srečo voši. Zdi se mu, kakor da bi se mu senjálo — nikjer ni mirú imel, gré iz hiše vun, noter, drugič vun — in takó se poganja do večéra. Kakó li bi spal? S kozarcam šampanjskiga vina, ki mu ga kerčmár za sredno céno 10 frankov zjutra zgoda iz svoje volje prinese, ga še bolj razdivjá; namésti s klobukom se z ponočno kapico pokrije; palico prime naróbe, v jopič pak si vtèrga grozno luknjo. Takó napravljen koráči v pisarnico menjávca, denarje vzdignit. Menjávec se na njega mèrzljivo ozrè in kér ga za berača ima, pisarju reče: „Stanislav! daj móžu tù en vinár!“ Naš Prostimir pak potegne srečko iz stèrganiga jopiča in jo podá menjávcu, kteri, ko jo zagleda, ostermèl kapo privzdigne, móžu stol ponudi, in svojimu penezniku velí, temu gospodu 20,000 frankov našteti.

Zdaj jih je shranil, strežce obdaroval, in hiti do svoje kèrčme; kerčmár ga sprejme, kolikor naj več more po gosposko, ga imenuje „gospod“ in ga peljá v nar lépši izbo. Prostimir se mu po imenitno smehljá, se vséde in mu ukaže proč iti. Pisati je hotel svoji ženi; dvajset pisem je pokaženih na tléh ležálo; veselje, zamaknjenje, obétanje, vse to se je ménjalo v listu, kteriga bi tudi naj veči modrec preuméti ne mogel.

Blizo petih popoldne pride kerčmár, ako bi li se žlahtnimu gospodu spoljubilo doli k družbi iti. — Prostimir, kteriga je zašegetálo slavno ime žlahtniga gospoda, se práv po gosposko prikloni in gre za kerčmarjem doli h družbi. Tukaj je sedélo 15 do 20 gospodov za igravno mizo; ravno so bili svojo igro dokončali in si dobiček štéli, kterega je vsaki na velíko povédal. „Kaj li — si misli Prostimir — ali bi ne poskusil še enkrat sreče? In rés, sam gospodam, ki že dolgo na to čakajo, pogón dá, igro na novo začeti, kér mu je volja, samimu ž njimi igrati.

Igra se je začela — poslédnja vesela ura je v Prostimirovim življenju dotèkla.

Ob polnoči je zgubil vse svoje bogastvo — zdaj ubožec! Družba ga je sramljivo pomilovala in ga — pustila. Prostimir, prehinjen od peklenskiga duha lakomnosti, vróč od golufske sréče in zavžitiga vina, gléda stèrmo pred sé, z merzlim potom pô čelu — in komaj igravci duri zapró — pade mèrtev na tla, od mertuda (božjiga žlaka) vdarjen. — Zvečér pak pride njegova pridna ženka, pridejo njegovi ubogi otročiči v Paríz, družeta in očeta iskat — tode novo požèrtvo nespodobne igre najdejo — merlíča! Kdo li dopové njihovo žalovanje? Nesréčna igra!!

—fov.

Žitni kup v Ljubljani v starih časih.

(Konec.)

V létu	Pšenica		Rež		Ječmen		Prosó		Ajda		Oves	
	gl.	kr.	gl.	kr.	gl.	kr.	gl.	kr.	gl.	kr.	gl.	kr.
1796	1	56	1	19	—	—	1	25	1	8	—	50
1797	2	1	1	22	1	18	1	25	1	13	—	58
1798	1	45	1	15	—	—	1	17	1	12	—	—
1799	2	2	1	44	1	19	1	43	1	28	1	—
1800	2	53	2	18	—	—	2	31	2	1	1	27
1801	3	34	2	28	1	59	2	26	1	42	1	16
1802	3	58	3	1	2	33	—	—	2	36	1	56
1803	2	47	2	8	1	42	2	9	1	59	—	57
1804	2	48	1	54	1	25	1	49	1	49	1	3
1805	3	34	2	59	—	—	3	—	2	53	2	—
1806	7	2	6	14	—	—	5	6	5	20	3	36
1807	6	40	4	50	4	56	5	6	5	6	3	24
1808	8	47	6	—	—	—	6	—	5	6	3	54
1809	16	—	10	18	—	—	—	—	6	14	4	48
1810 (*	21	12	13	40	—	—	—	—	9	—	7	30
1811	4	—	2	30	2	12	2	12	1	48	1	16
1812	4	6	2	36	—	—	2	20	2	30	1	36

*) V bankovcih.

Opomba. Žitniga kupa od leta 1812 naprej ne bomo oznanovali, zató, kér je večidel našim bravcam znan.

Vganjka.

Z štirimi čerkami koristno reč lepó porežem; brez perve pa v kožo boleče sežem.

J. P. T.

Današnjimu listu je perložen list Nr. 12 perdjan.

Žitni kup.	V Ljubljani 30. Velkiserpana.		V Krajnju 25. Velkiserpana.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	1	51	1	40
1 » » banaške	1	50	1	44
1 » Turšice	1	10	1	9
1 » Soršice	—	20	1	12
1 » Rèži	1	10	1	12
1 » Ječmena	—	—	—	57
1 » Prosa	—	58	1	10
1 » Ajde	—	39	—	58
1 » Ovsa	—	—	—	—

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik* v *Ljubljani.*